

Mistrovství světa v triatlonu na Havaji 2013

Tak a je to tady, 27. říjen a můj největší životní sen! Ráno zvoní budík v 5:00 havajského času. Kolo je připravené, věci sbalené, pití v camelbacku namíchané a číslo od večera natištěné na ruce. Vše může začít. Závod, na který jsem se chystal celý rok a snil o něm už od mých triatlonových začátků, konečně nadešel.

Rychle se najíst, pořádně napít a jde se na to. Společně se 4 kamarády rozebíráme kola a opatrně je nakládáme do našeho půjčeného auta. Cesta na start trvá hodinu. Ještě spím v autě a psychicky se připravuji na nejtěžší závod Xterra na světě.

Na místě jsme v 7:00 a do startu zbývají 2 hodiny. Je to tak akorát si vše připravit do depa. Nervozita vrcholí a první chyba na sebe nenechala dlouho čekat. Při cestě do depa jsem utrpěl nepříjemný pád na hlavu.

Napadlo mě: „To má být konec mého ještě neodstartovaného závodu?!“

Ze silnice se sbírám velice těžce. Rameno naražené a odřené, koleno rozbité a o obličej ani nemluví. Hlava mě dost bolí, ale start si prostě nemůžu nechat ujít. Díky Helče Erbenové, která mě nacpala ibalginem, se pomalu vzpamatovávám.

Věci mám uložené v depu, které je tak rozlehlé, že si ani nejsem schopný zapamatovat, kde mám kolo... No snad ho najdu. S ostatními závodníky naší české výpravy si dodáváme odvalu a hledáme nejvhodnější místo na startovací pláži. Je nás tu něco málo pod 800, tak si představte, jaká atmosféra z davu sálá. Nesmím zapomenout na požehnání od rodilého havajského šamana.

A vypuklo to. Nejprve slyšíme první výstřel, to je start elitní kategorie. Teď jsme na řadě my. Druhý výstřel se roznesl po ohromné startovní pláži. Vrhám se do vody s dalšími závodníky. Hladina se vaří a těla rozbíjí vlny oceánu. K první bojce se držím za svým kamarádem Tomášem Materou, který je výborný plavec. Míjím první bojku po 500 metrech. V té mele dostávám ránu do obličeje a slaná voda mě zaštípe v očích. Brýle jsou dole. Musím na záda, brýle srovnat, dotáhnout. Pokračuju dál. V běhu druhém okruhu mně ještě dává vlna co proto a opět musím vylévat vodu z brýlí. Konečně vylézám na břeh a běžím ke kolu. V depu je to stará nacvičená rutina, takže během minutky už sedím na kole a čeká mě náročný 33 km dlouhý okruh. Teplota dosahuje skoro 40°C skoro jako v sauně. Stoupání je opravdu nekonečné a voda camelbacku se skoro vaří. Pot a prach se mísí a mě štípe sedřená tvář. Po prvních 15 km trati, která se táhla dlouhými krkolomnými singletracky a prudkým sjezdem, jsem konečně na první občerstvovací stanici. Zahazuji lahev a беру si novou. Teď už trať není tak náročná a začíná se mi jet opravdu skvěle. Posledních 5 km se trať zase motá. Samá zatáčka, ale to mi sedí a jednoho z juniorů nechávám daleko za sebou. Přijíždím do depa.

„Kde mám boty?“ blesklo mi hlavou. Kola na stojanech připomínaly velký labyrint. Boty jsem úspěšně našel. Skočil jsem do nich, nasadil si startovní číslo a dal se do poslední porce 10 km běhu. Začíná - jak jinak - než do kopce,

nejdříve v areálu hotelu Ritz a následně už hawajskou džunglí. Běh střídám s chůzí. Už to jde opravdu ztuha, vedro k padnutí. Naštěstí je každou míli občerstvovací stanice se studenou vodou, ale i to je málo.

Konečně jsem se vydrápal na nejvyšší bod. Už jenom dolů! Běžím, co mi síly stačí. Konečně jsem zase v prostoru startu. Závěrečná pláž a běh do cílového koridoru. Těch posledních 200 metrů bylo nekonečných. Těžké nohy a běh v písku, to už k sobě moc nejde. Nohy dopadají na trávu a před sebou vidím tu vysněnou cílovou bránu... Všude stojí lidi a povzbuzují. Zvedám ruce nad hlavu a probíhám cílem. Dokázal jsem to. Nejtěžší triatlon světa je za mnou. Mozek ani není schopný přemýšlet. Než jsem se vzpamatoval, na krku už mi visela medaile, věnec a přes záda studený ručník. Svalil jsem se na zem a vychutnával si ten krásný pocit. Některé závodníky okamžitě napojují na kapačky z důvodu hrozícího kolapsu.

Na ten okamžik se nedá zapomenout. Veškeré mé úsilí přineslo 8. místo v kategorii a celkově 227. místo. Jsem spokojený, že jsem to dokázal. Večer stojíme s Tomem, který ve své kategorii obsadil krásné 2. místo, a byl to jediný český medailista při západu slunce na pláži.

Oba jsme měli jediné přání. Zopakovat si to příští rok.

Jan Pacina, 4.A